

zám közöl to-
melynek meg-
jutalom-könyv
pedig a leg-
ámára külön
Forgó bácsi
tást ad a kis
sére, a Jó Sziv
áll a jóté-

marad a

ény,

Athenaeum-
előfizetőinek:
en kap egy
választ tet-
n közzé tett

gyermek-világ
számmal a
és régi hiva-
gához
gó bácsi.

etőit, szives-
őbb bekül-
ildése fenn

ára:

rona.

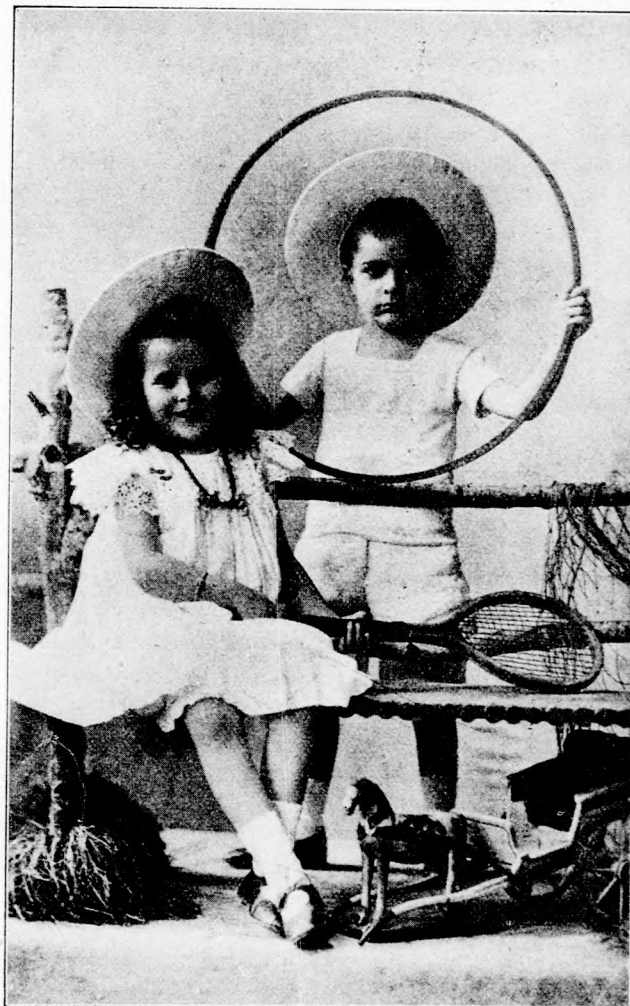
a-értékben,
on, a »Kis
pest, VII.,
am-épület)

-hivatala.

ten.

Szerkeszti Forgó bácsi.

KARÁCSONY UTÁN. (Lásd a 434. lapon.)

LXI. köt. 26. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. december 29 én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A KLÁRI-TANYA KIS GAZDÁI.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Vége.)

KLÁRIKA, midőn reggel nem találta két kis testvérét a házban, valóban aggódni kezdett. Kezébe akadt azután a czédula, melyet Bözsike az asztalon hagyott; de az sem nyugtatta meg. Hol és mi dolguk lehet ilyen korán reggel?

Mind-untalan kiállt az ajtóba, kiment az udvarra, a kapu elé, szét nézegetett, addig-addig: hogy egyszer végre, ugyancsak álmélkodva, meg is pillantotta őket. Kocsi közeledett és a kocsiban a két kis testvér parádézott, vidám, elégedett képpel. A kocsi robogására Sándor is oda sietett és nem kevésbé bámult Klárikánál.

— Hol jártatok? És hogy kerültetek ebbe a kocsiba? kérdé komolyan.

Bözsike és Emilke kiugrottak a kocsiból, a kocsis pedig köszönt és elhajtattott.

— A városban voltunk, szólt Bözsike. Ugy-e, hamar megjártuk?

— A városban! Mi dolgokat volt ott? És hogy kerültetek oda?

— Gyalog indultunk, de aztán befelé is kocsikáztunk. Igaz, csak szénás szekeren, de az is nagyon kellemes volt, csöppet sem fáradtunk el.

— Beszéljetek értelmesen! parancsolt rájuk Sándor. Miért kellett titokban a városba mennetek?

— Mindjárt elmondjuk, Sándorkám! szólt Emilke. Hiszen még izenetet is hoztunk neked.

Bementek s a két kis testvér hűségesen elbeszélte mindent. Klárrika és Sándor eleinte mint ha kissé haragudni akartak volna; de mivel semmi baj nem történt,

hát már csak mégsem haragudtak meg. Később pedig, mikor Bözsike és Emilke apróra elbeszéltek, hogyan fogadta őket az a kedves Fűvész bácsi és miket mondott, mit izent: a két öregebbik testvér nagyon meg volt akadva, nem is igen tudott mit felelni Bözsikének a felkiáltására:

— Már én csak nem tudom elhinni, hogy ellenségünk. Te azt mondd, Klárrika... no... Sándor is... Hiszen persze, ti jobban tudtok mindent; de hogy Fűvész bácsi nekünk ellenségünk, azt még sem hiszem.

— Én sem, tevé hozzá Emilke. Meglássátok, az fog kiderülni, hogy tévedtetek valamiben. És, ugy-e, Sándor, megteszed, amit Fűvész bácsi izent, hogy egyelőre még ne szólj Ábris bácsinak a pénz elvesztéről?

— Ezt nagyon könnyen megtehetem, mikor még úgy sem tudtam kieszelni, milyen kárpótlást kínáljak Ábris bácsinak. De azt sem értem, miért üzente ezt Marcsák ur? És miért köll neki még egyszer ide jönnie?

És hiába törték a fejüket, be köllött érnők azzal, hogy nem értik és hogy most már éppenséggel nem tudják, hanyadán vannak ezzel az ellenséggel... ha ugyan ellenség.

Másnap már kissé nyugodtabban láttak újra rendes munkájokhoz. A munka pedig a legjobb szórakoztató; nem engedi, hogy az ember fölösleges és hiába való dolgokon törje a fejét. Mint rendszeren, most is jócskán elfáradva tértek délben a házba, elfogyasztották egyszerű ebédjüket, aztán pihentek, hogy a nap legforróbb óráinak elmúltával folytassák a munkát. Mikor ennek megjött

az ideje, mindnyájan megindultak a kertbe, de csak épp a ház elé jutottak. Mert ott eléjük toppant a Fűvész bácsi, Marcsák ur.

Nyugodtan, barátságosan közeledett, éppen úgy, mint máskor. Bözsike és Emilke, megfélelkezve az utasításról, örvendezve futottak elejébe, míg Klárrika és Sándor kissé zavarodottan álltak meg. Nem igen tudták, mitevők legyenek, hogyan viselkedjenek? Marcsák ur hamar kíségette őket. Mosolyogva szólt:

— Most már nem vagyok szívesen látott lakó társ, tudom; de nem tehetek róla, elköllött még egyszer jönnöm, mert még van dolgunk egymással.

— Dolgunk? kérde Klárrika hidegen. Nem igen tudom, mi lehetne az?

— Meghiszem. De azért megis van. Először is annak a gonosz tolvaj ficzkónak a dolgával kell végeznünk.

Benyult a zsebébe és erszényt huzott elő.

— Ez volt az az erszény, amelyet ellopott?

Álmélkodva bámultak rá.

— Ez... ez az! felelé Klárrika. Hogy jutott hozzá?

— Nagyon egyszerűen. Tudtam, hogy a ficzkó ott ógyeleg a városban. A rendőrkapitány hamar elő kerítette s megtaláltuk nála a lopott erszényt. Azt állítja, hogy még semmit sem költött el a pénzből. Kérem, olvassák meg, igaz-e?

Klárrika gyorsan megtette.

— Igaz... nem hiányzik belőle semmi. Oh... igazán... nagy hálával tartozunk... annál inkább... mert... izé... mert... úgy hittük...

— Hogy ellenség vagyok magam is, ugy-e? No's, kedves Klárrika... már csak

meg köll engednie, hogy egyelőre még így szólítsam... no's, kedves Klárrika, még ha úgy volna is, csak hasonlót fizettem hasonlóval, mert hiszen ellenségnek hittek, mégsem tudták megállani, hogy ne figyelmeztessenek a bajra, mely a gonosz ficzkó részéről engemet is fenyegetett. De hát, kedves fiatal barátaim, nem olyan bizonyos az, hogy ellenségek vagyunk, mert...

Feszülten lesték a magyarázatát, de biz' azt nem hallhatták meg. Mert éppen ekkor kiáltás hallatszott az Ábris bácsiék kertje felől:

— Klárrika! Sándor! Nagy ujság van!

Amint oda pillantottak, Borbála nénit látták, aki nagy sietve jött a kis ajtó felé. (Lásd a képet a 424. lapon.) Klárrika kíváncsian sietett elejébe.

— Mi történt, kedves nénike? Mi az a nagy ujság?

— Jönnek... most kaptuk a táviratot... egy óra mulva itt lesznek.

— Kicsodák?

— Igaz a, hiszen még nem is mondtam! Hát a szüleitek... Ábris bácsi maga ment a kocsival eléjük a vasuti állomásra.

Bözsike és Emilke tánczra kerekedve ujjongtak.

— Mamácska jön! Apuska jön! Jaj de jó!

A két öregebbik testvér is örvendett, Klárrikának azonban egy kis aggodalma is támadt.

— Miért jönnek ily váratlanul? Legutolsó levelökben nem említették ezt a tervöket. Csak nincs talán valami baj?... A mama olyan beteges!

— Mi jut eszedbe! nyugtatta meg Sándor. Ha utra kelhetett, ez éppen azt bizonyítja, hogy most sokkal jobban van, mint amikor mi eljöttünk.

— Persze! bizonyítá Bözsike. És akkor is említették, hogy a vakáció végén talán eljönnek érettünk, együtt utazunk haza.

— De az még messze van, több mint két hét van odáig, szólt Sándor. Talán csak nem sugta be nekik valaki, hogy mi itt mit csinálunk?

— Jaj, az kár volna! kiáltott fel Klárka. Olyan szépen végig vittük volna.

— Talán nem tudják, bizakodott Bözsike.

— Igen ám, de ha itt lesznek, megtudják.

— Nem tudják meg, ha a nénike és Ábris bácsi el nem árulnak, szólt Sándor.

... SIETVE JÖTT A KIS AJTÓ FELÉ. (Lásd a 423. lapon.)

Ugy-é, kedves néni, nem árulják el a Klári-tanya dolgát?

— Dehogyan áruljuk el! felelt a néni vidáman. Magam is úgy vélem jónak, hogy amit megkezdtek, be is fejezzétek.

Marsák ur, ki eddig szótlánul állt ott, most megszólalt:

— Azt hiszem, kárba fog veszni a titkolózás.

Nem igen ügyeltek rá nagy izgalmukban, kivált hogy Borbála néni megjegyzé:

— Most pedig, kedveseim, illő lesz, hogy átjőjtek hozzám és ott legyetek, mikor a szüleitek megérkeznek.

Szám.

Klá-
a.
t Bö-
udják.
ke és
ándor.

a tit-

muk-
gyzé:
lesz,
etek,

. . . ELKOMORODVA BÁMULT MAGA ELÉ. (Lásd a 426. lapon.)

— Hogy ne? Természetesen! Hiszen alig várjuk, hogy ölelhessük őket!

Nagy volt a viszontlátás öröme. Klárrika meggyőződhetett, hogy aggodalma csakugyan alaptalan: a mama nem beteg, sőt sokkal jobb színben van, mint amikor elváltak tőle. De a szülék is meg voltak elégedve.

— Hiszen valóságos vasgyurókká lettek! mondá az apa. Ugyan mit csinált veletek az a jó Borbála néni?

A gyermekek nevettek és titokzatosan néztek össze hol egymással, hol Ábris bácsival és Borbála nénnel. De nem árultak el semmit. Sok, sok kérdezni valójuk volt s persze legelőször is az, hogy mi indította a szüléket erre a kellemes, de meglepő látogatásra.

— Nagyon fontos ok, felelé az apa komolyan. Később majd ti is megtudjátok, mert hiszen egész jövőnk függ tőle. Most még nem mondhatok többet, mert még magam sem tudok mindent. Ugy van megállapítva, hogy itt kapok egy levelet mindjárt a megérkezésem után, azután majd találkoznom kell valakivel.

Mint ha csak ezt a jelszót várta volna, előtűnt egy kertész-legény és levelet adott át az apának. Gyorsan felbontotta, elolvasta és boszusan, elkomorodva bámult maga elé. (Lásd a képet a 425. lapon.)

— Talán rossz hír van a levélben? kérdé a neje aggódva.

— Annak kell hinnem. Ugy látom, csak rossz tréfa volt az egész, amit olyan komoly és jó dolognak hittünk, hogy ide siettünk végette. Különben érthetetlen ez az egész levél.

— Mi van benne?

— Te sem fogod érteni. Ime, így szól: »Tisztelt uram! Értésültem, hogy megérkezett. Én is itt vagyok. Szeretném, ha mindnyájan ide sétálnának további értekezés végett a Klári-tanyára, ahol igaz tisztelettel várja *Füvészbácsi*.« Hát micsoda zagyvalék ez? Ki hallotta valaha hírét Klári-tanyának, Füvészbácsinak? Ez csak rossz tréfa lehet.

A gyermekek, akik szintén hallottak mindent, irultak-pirultak és érezték, hogy szólniuk kell.

— Kedves apuskám, mondá Klárrika, az a levél nem egészen érthetetlen. Csakugyan van Klári-tanya és egy Füvészbácsi néven szereplő ur is.

— Ismeritek? kérdé az apa. No's, ha ismeritek is, mi dolga velem? Én Marcsák urral akarok találkozni.

— Hiszen ő az!

— Füvészbácsi, Marcsák ur, Klári-tanya? szólta a mama. Sehogy sem értjük meg egymást. Legjobb lesz, ha oda megyünk.

— Ugy van, mondá az apa. Induljunk rögtön, ti tudjátok az utat.

A négy testvér ugyancsak meg volt akadva. Közel a veszedelem, hogy a Klári-tanya egész titka kiderül. De hát mi volt mit tenniök? Az apa úgy akarta, tehát elvezették a Klári-tanyára. Itt a ház előtt Marcsák ur várta őket s udvarias köszönéssel sietett a gyermekek szülei elé.

— Engedjék meg, hogy bemutassam magamat: én vagyok Marcsák Béla, eddig itt a Klári-tanya kis gazdája előtt Füvészbácsi. Bocsánatot kérek, hogy az imént ezen a néven irtam levelet. Azt akartam, hogy kis barátaim szolgáljanak mindjárt magyarázattal és ők is eljöjjenek, beszélgetésünkkel jelen legyenek, mert különben

bizony még továbbra is ellenségnek tartanák Fűvész bácsit, akit pedig már szerettek és aki szintén nagyon megszerette és nagyra becsüli őket.

A gyermekek zavartan néztek össze. Most már világos, hogy Fűvész bácsi elárulja az ő dolgukat. Atyjok azonban így szólt:

— Megvallom, én még most sem értem, mi történt itt és Marcsák urnak mi a célja. De fölteszem, hogy midőn táviratilag ide szölitott találkozásra, ennek komoly célja volt.

— Azonnal meg fogják érteni, felelé Marcsák ur. Kis barátaim nem szeretik ugyan, ha elárulom a titkukat, de meg kell történnie, mert nem volna helyes, hogy e miatt szüleik továbbra is aggodalmas napokat töltsenek. Talán hibáztam is, hogy már régebben meg nem tettem, amit most teszek.

Azután elmondta Marcsák ur, hogy ő itt tréfásan mint Fűvész bácsi szerepelt; de ennek csak fele tréfa, mert ő valóban a fűvészeti tudománynak szenteli minden idejét és erejét, e végből sokat utazgat külföldön is, nagy vagyonának a kezelését pedig egészen az ügyvédjére bizta, hogy magának ne legyen semmi bajlódása. Körülbelül két hónappal ezelőtt, nagyobb utról tért haza s kevéssel utóbb fölkereste régi jó barátja, Ábris bácsi, aki szemre hányólag mondá neki:

— Kedves Béla öcsém, azért hogy tudós vagy és szeretsz fát, fűvet és minden féle dudvát, lehetnél még emberséges ember is.

— Ohó, Ábris bácsi! Ez kemény szó. Én emberséges embernek tartom magamat.

— Már pedig nem az, aki szükség nélkül tönkre tesz egy derék családot és keserves sorsra juttat kedves jó gyermekeket.

És elmondta Ábris bácsi a Klárikáék atyjának a baját, meg azt is, hogy a négy gyermek milyen áldozat-készen akar legalább valami kevéssel segíteni a jó szülék terhén. Persze, olyan módot eszelt ki Ábris bácsi, hogy a négy testvérnek mégis egészségére válják ez a nyári foglalkozás. Marcsák ur meglepődve hallgatta. Neki az egész dologról tudomása sem volt, ügyvédje intézte az egészet.

— Nem is ösmerem azt az urat, aki adósom, mondá. Majd meggondolom, mit tegyek. De ezeknek a gyermekeknek a dolga érdekel. Szeretném őket a munkájoknál látni, csakugyan ad-é nekik a szeretet elég erőt, hogy kitartsanak a fáradságos feladatban.

Igy került Fűvész bácsi a Klári-tanya külön szobájába. És amint látta, mily odaadással fáradnak még a kicsinyek is, őszintén, melegen megszerette őket és dehogyan tudta volna a lelkére venni, hogy az ilyen kedves jó gyermekeket és bizonytal derék szüleiket inségbe döntse. Későbbre, a vakáció végére tervezte a dolog rendezését, de mikor látta, hogy Klárikáék fölfedezték az ő kilétét s még mint ellenséggel is mily nemesen viselkednek vele szemben, nem tudta tovább halogatni, hanem táviratilag fölkerítte a gyermekek szüleit, jöjjenek ide, hogy a nagy adósság ügyét barátságosan rendbe hozzák.

Végül aztán így szólt Marcsák ur a gyermekek atyjához:

— És most, uram, azt szeretném legjobban, ha azt az egész adósságot eltörölnék. Csak viszonoznám vele azt, hogy kis

barátaim megóvtak engemet a kirabolástól.

— Köszönöm a nagylelkű ajánlatot, de annyit nem fogadhatok el, felelt az apa meghatottan. Arra nincs is szükség. Csak időt nyerjek, akkor semmi baj. Vannak forrásaim, melyekből néhány év alatt kapok annyit, hogy mindent rendbe hozhatok és családom sem fogja megszenvedni. De bizony, idő telik bele.

— Egészen önre bízom, uram. Azt sem bánom, ha ötven esztendő telik bele. Csak azt kötöm ki, hogy az én kedves kis barátainak soha se legyen többé okuk aggodalomra az ő jó szüleik miatt és soha se gondolhassák többé, hogy Fűvész bácsi nekik és szüleiknek ellenségök, megrontójuk.

— Köszönet, uram! felelt az apa s meghatottan szoritott kezét Marcsák ural. Most már semmi bajom, semmi gondom, megint nyugodtan fogunk élni.

— És ezt voltaképen ezek a mi buksi jó gyermekeink eszközölték ki, szólt a mama. A Klári-tanyán megkeresték nem csak a maguk vakációs kenyerét, hanem a szüleik nyugalmát és jólétét is.

Apa, mama sorra ölelték a négy gyermekeket, kik nagy örömeikben könyeztek, azután pedig... Marcsák urnak borultak a nyakába.

— Kedves jó Fűvész bácsi! Örökre hálás hivei leszünk.

— No bizony! Nem nagy sor, amit tesztek, szabódott Fűvész bácsi. Magam örülök neki legjobban s voltaképen a derék Ábris bácsié az érdem.

Nem is maradtak a köszönettel adósok Ábris bácsinak sem. De ez megint minden érdemet a négy testvérré háritott.

— Csak nem vagyok kőbűl, hogy ne próbáltam volna valamit, mikor a négy gyermek önfeláldozását láttam.

Vidám napok következtek aztán a Klári-tanyán. A szülék több napot töltöttek ott, Fűvész bácsi is mindennap eljött. De a Klári-tanya kis gazdái folytatták munkájukat is egészen a vakáció végeig s ekkor pontosan beszámoltak Ábris bácsinak.

Amily búsan, sápadtan jöttek, viszont oly vígan és piros-pozsgásan tértek vissza Budapestre és sokáig nagy kedvvel emlegették azt az időt, amikor ők a Klári-tanya kis gazdái voltak.

BETŰ-REJTVÉNYEK.

1.

Quatre S

2.

BBB ee és és
BBB eee és
BBB ee és és

3.

S ⁱⁱ ⁱⁱⁱ AH Ó!

4.

öm öm
öm öm
uo

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv“.

Százötven erkölcsi elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz; negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, díszes vászon-kötésben.

A FUKARI ISIKAVA.

— Japáni mese, négy képpel. —

IÁZÁNAK szellős tornácán üldögélt a mindig szorgalmas és épp ezért jó módu és jó kedvü Majesono, a feleségével és a leányával. Ebédeltek, jóízűen eszegetve a finom, párolgó rizskását.

Egyszerre csak fölugrott a leányka.

— Menekülök! Amott jön Isikava. Még bizony ide talál jönni.

És már el is tűnt a házba.

— De még magam is szaladok, szólt az anyja s iziben meg is tette.

Ekképen Majesono egyszerre csak azon vette magát észre, hogy egyedül van. Nagyot nevetett.

— No, Isikava barátunkra nézve nem nagyon hízog, hogy így megfutamodnak előle. Ámbár, az igazat megvallva, magam is jobb szeretem, ha nem látom ezt a fukari gézengűzt. De ha ide jön, hát Isten neki, hadd jöjjön!

Már akkor Isikava ott is állt a tornácra fölvezető lépcsőnél.

— Jó napot, Majesono! mondá. Remélem, nem zavarlak?

— Dehogy! Kerülj beljebb, Isikava.

Ezt Isikava nyomban meg is tette és oda telepedett Majesono mellé.

Biz' azt csöppet sem lehetett csodálni, hogy a finyásabb asszony népség elfutott Isikava elől. Hogy csúf vén ember volt, az még nem lett volna baj. Nem lehet mindenki szép és deli. Amde az Isikava sárga ránczos képén, apró szürke szemében olyan kellemetlen, vissza taszító kifejezés ült, hogy még csak ránézni sem szeretett senki. No de nem is szerette a faluban senki és ha csak lehetett, becsapta az ajtót az orra előtt.

— Kivül tágasabb, vén fukari.

Mindenki tudta, hogy Isikava garmadában tartogatja otthon a pénzt, de azért folyvást sopánkodik és dehogy segített volna ember-társain, ha még annyira megszorultak is. Szegény öreg, beteg, árva ugyan

könyöröghetett hozzá, dehogy szánta volna meg! No persze, mikor még saját magától is sajnálta a betevő falatot és legjobban szerette volna, ha valamikép leszokhatna az evésről. De hát, sajna, ennek sehogysen tudta kieszelni a módját. Hát legalább azt cselekedte, hogy beállított hivatlan vendégnek, ahol elfogadták.

Most is, amint letelepedett Majesono mellé, sovár szemmel nézte a párolgó rizst. Majesono észre vette és jókedvűen szólt:

— Talán még nem is ebédeltél, Isikava? Ha meg nem veted, szívesen szolgállok egy kis rizskásával.

— Biz' az jó lesz.

Hozzá is látott amugy igazában s miközben jól bepofázott, kesernyés irigy hangon szólt:

— Hej, de csak boldog ember is vagy te, Majesono barátom!

— No, nem is panaszkodom. De hát miért mondd ezt éppen most?

— Mert ilyen finom rizst senki sem eszik a faluban.

— Dehogy nem. Megfőzi azt akár melyik asszony. Nem boszorkányság az.

— De nekem még sincs, aki megfőzze. Szegény elhagyott ember vagyok, cselédet sem kapok.

— Meghiszem, Isikava, mert hallottam, hogy aki megpróbálta nálad, annak ugyan felkopott az álla. Mind megszökött, mert különben éhen halt volna nálad.

— Hja! Mikor nagy a drágaság! Nehéz az élet!

Majesono nevetett, mert jól ismerte Isikavának az efféle sopánkodásait. És így szólt:

— Tudod-e, Isikava: láttam én e napokban valakit, aki éppen a te házába való volna gazdasszonynak. Fönn jártam a hegyekben bambusz-gyökeret szedni, ott találkoztam egy öreg nénikével, aki két roppant csőbör vizet cipelt fölfelé a hegynek, de oly könnyedén, mint ha csak két kis kancsót vitt volna. Nagyot bámultam, meg is szólitottam. »Ugyan erős karjaid vannak!« mondtam. »És ugyan hová viszed ezt a

vizet?« — »Föl a lakásomba, amoda a nagy szikla oldalába.« — »Ej, de alkalmatlan helyen van a lakásod. Hiszen ott már semmi sem terem, minden ételmi szert föl kell hordoznod.« — »Semmit sem köll felhordanom. Nem élek én olyanféle eledelekkel, mint ti. Elég nekem, amit a levegőben találok. Csak éppen vizre van szükségem.« — Ezt mondván, odább ment. No, ugy-e, Isikava, ez neked való gazdasszony volna? Egy kis levegőt és vizet már csak nem sajnálnál a munkájáért?

— Az nagyon jó volna! De attól tartok, Majesono, hogy csak tréfálózol.

— Nem én. Valóságos igaz, amit mondtam.

— Oh, ha tudnám, hol találok azt a derék asszonyságot! Mindjárt fölfogadnám. De hát én nem járok ott a hegyekben.

— No, holnap én megint kimegyek oda. Ha újra találkozom vele és ha kívánod, fölszólitom, hogy szegődjön el hozzád.

— Nagyon jó lesz! Nagyon jó lesz! Számítok rá. Mondd neki, hogy nagyon jó kutam van, ihat vizet, amennyi neki tesz. És ha jól gondját viseli a háznak, akkor, no akkor fényes jutalmat is kap majd tőlem.

Örvendezve tért Isikava haza. Milyen nagyszerű lesz az, ha lesz a házában valaki, aki minden dolgot elvégez és csak levegőn meg vizen él! Örömeiben mindjárt meg is traktálta saját magát: megevett még egy maroknyi rizst, melyet Majesonotul hozott a zsebében egy papiros zacsókban.

Másnap alig győzte várni, hogy Majesonotul hirt kapjon. Este végre ellátogatott hozzá.

— No's, széna-e vagy szalma? kérdé.

— Széna bizony! Találkoztam vele, elmondtam a kívánságodat és nagyon földicsértem, hogy milyen pompás viz van a kutadban. Hajlandó is elszegődni hozzád és megmondta a nevét: Manatira a neve. Hanem egy feltételt kötött ki.

— Mi légyen az?

— Az, hogy minden nap egy órára a szobájába zárkózik és nem szabad soha fürkészned, hogy mit csinál ott.

— Ezt könnyen elfogadhatom. Bánom is én, mit csinál, ha bezárkózik.

— Akkor rendben van. Holnap reggel beáll a szolgálatba.

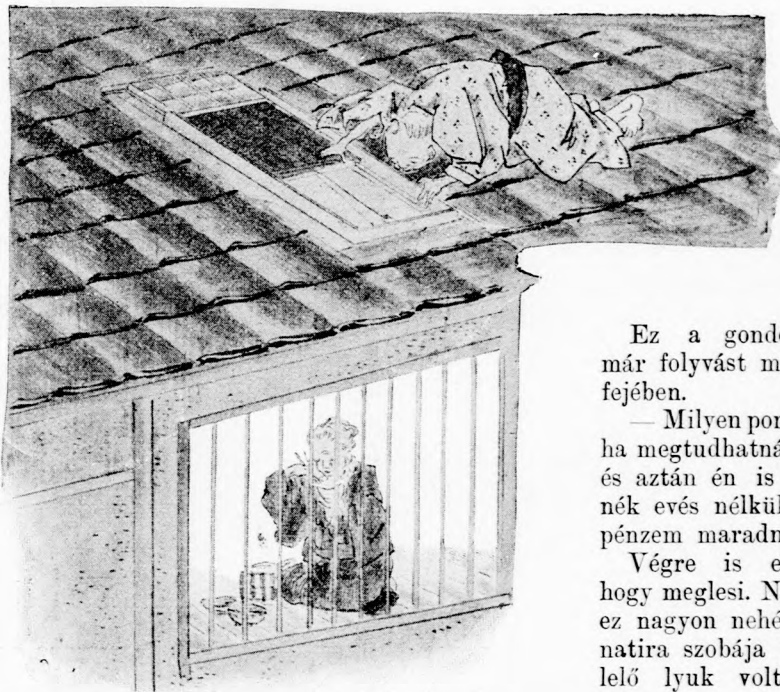
Másnap reggel Manatira pontosan meg is jelent az Isikava házában.

— Megmondta Majesono a feltételemet, ugy-e? És elfogadtad? kérdé.

— Hogy ne? Rendben vagyunk.

— Azért ismétlem, mert ha megszegnéd, nagyon megbánnád.

Azután mindjárt dolga után látott. Nagyon ügyes, nagyon szorgalmas volt. Gyönyörűségesen rendbe hozta a házat s még jobban meg tudta főzni a rizkását, mint a Majesono felesége. Meg is volt Isikava elégedve, kivált hogy Manatira valóban soha még csak egy harapásnyi enni valót

... JÓIZÜEN ESZEGETTE. (Lásd a 432. lapon.)

sem kívánt. Ámde ez lassacskán, ha tettett is a fukari embernek, mégis szöveget ütött a fejébe.

— Vagy rászéd, vagy boszorkányság van benne, gondolá. Mert az már csak nem lehet, hogy hetekig koplaljon és semmi baja se legyen. Talán valami titkos bűvös szere van, azért zárkózik be minden nap egy órára.

Ez a gondolat most már folyvást motoszkált a fejében.

— Milyen pompás volna, ha megtudhatnám a titkát és aztán én is meglehetnék evés nélkül! Mennyi pénzem maradna meg!

Végre is elhatározta, hogy meglesi. Nem is volt ez nagyon nehéz. A Manatira szobája fölött szelelő lyuk volt a házfedélen.

— Fölmászom a tetőre és a nyíláson át meglessem, gondolá.

Egy napon tehát azt mondta, hogy vendégül van hiva, estig nem jön haza. Aztán el is ment, de csak megkerülte a házat, fölmászott a tetőre és elhelyezkedett a szelelő lyuknál. Sokáig várt ott, de végre megjelent a szobában Manatira. Csészéket vett elő, aztán egy jókora dobozt nyitott ki és tele rakta a csészéket. De mivel? Isikava csak dörzsölgette a szemét, hogy

jól lát-e? Mert az az elemózsia nyüzsgött-mozgott a csészében . . . az bizony nem volt egyéb, mint csupa légy, darázs, dongó és más efféle apró bogár. Manatira pedig jóízűen eszegette. (Lásd a képet a 431. lapon.)

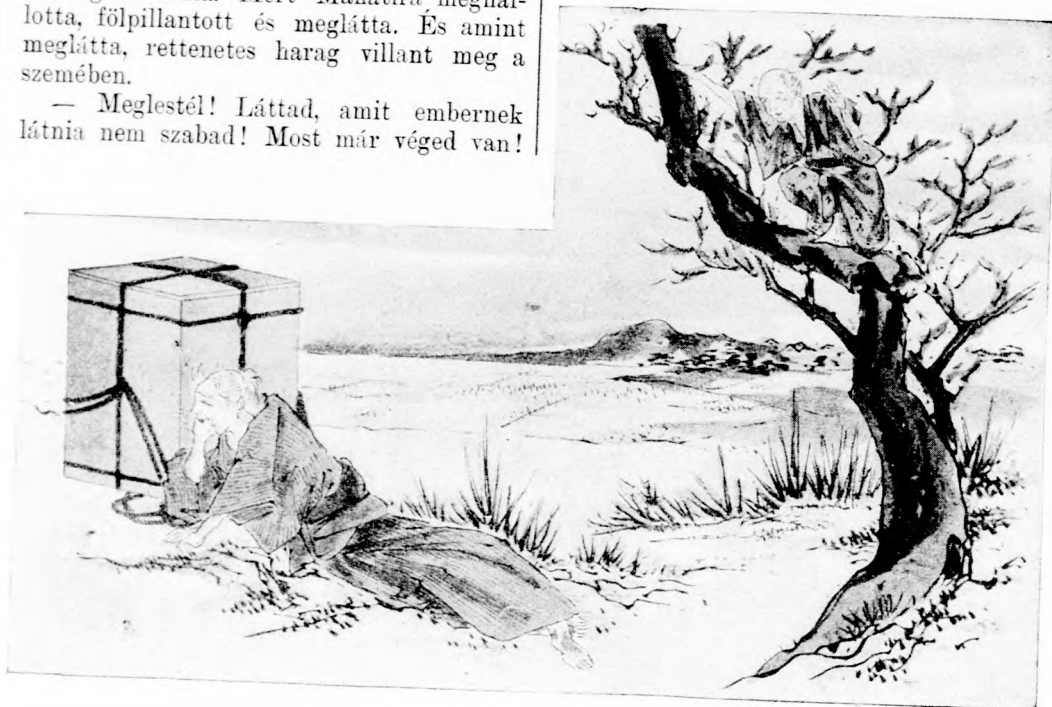
— No, már ez furcsa! dörmögte Isikava akaratlanul.

Meg is bánta. Mert Manatira meghalotta, fölpillantott és meglátta. És amint meglátta, rettenetes harag villant meg a szemében.

— Meglestél! Láttad, amit embernek látnia nem szabad! Most már véged van!

Menekült volna Isikava, de ugyan e pillanatban Manatira óriási szökkenéssel fönn termett a padlás nyílásnál, nyakon fogta Isikavát és lerántotta a szobába.

— Megszegted az alkut, most már vizlek! Tudtam én előre, hogy fukari mohóságod a hatalmamba ad.

. . . FÖLMÁSZOTT EGY FÁRA. (Lásd a 433. lapon.)

Szegény Isikava úgy megrémült, hogy szólni sem tudott. Egy nagy láda állt a szoba sarkában. Manatira galléron fogta Isikavát, fölemelte, bedugta a ládába és rácsapta a födelet. Aztán kötéllal átkötötte és megindult vele.

— Ha tetszik, kiabálhatsz, mondá. Amerre én járok, ott ugy sem hallja senki.

Nem kiabált Isikava, elhitte, hogy hiába való volna. Nagy rémületében ugy sem fért volna ki hang a torkán. Bánta most már,

hogy meg akarta tudni a titkot, miképen lehet vízből és levegőből megélni. Azaz, voltaképen ő van megcsalva. Hiszen Manatira nem levegőből él, hanem legyekből. No persze, ezeket a levegőben fogdossa. Hát mégis igazat mondott. De az bizonyos, hogy valami boszorka fajta és a hatalmába kerítette. Mit akarhat vele? Hová viszi?

Messze künn lehettek a hegyekben. Jól hallotta Isikava, hogy Manatira lihegve

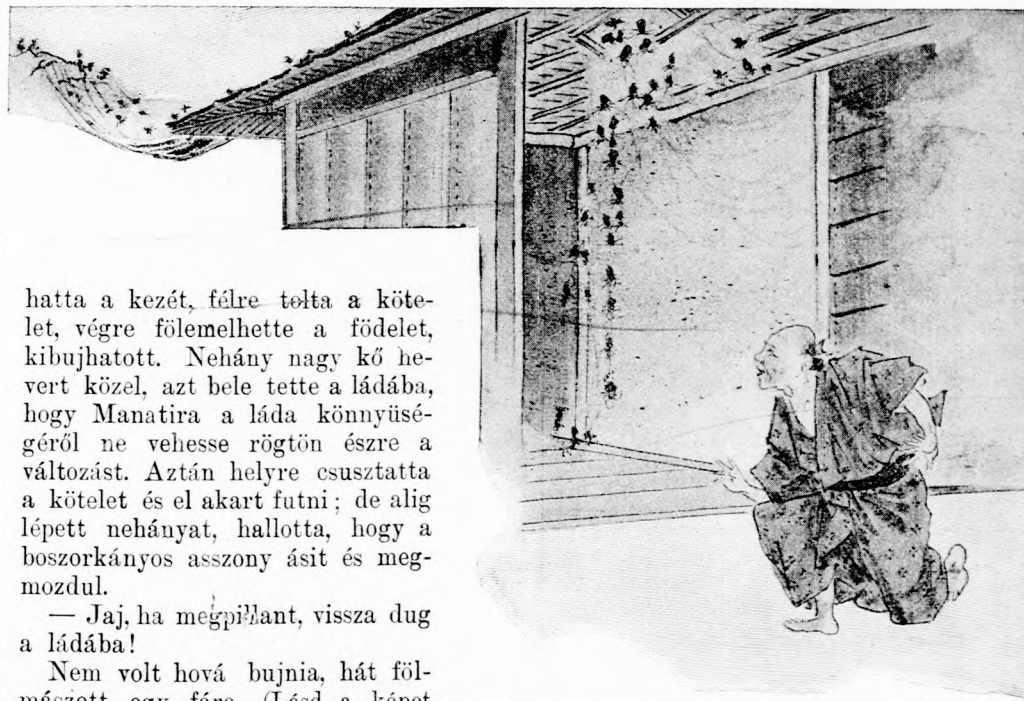
lépked hegynek fölfelé. Azt is hallotta, mikor így mormogott:

— Nehezebb a gézengúz, mint gondoltam. No de annál jobb, annál tovább eltart a pecsenye. Nagyon forrón tűz a nap... megpihenek egy kicsit. Még messze van az est, mikorra haza kell érnem.

Azután érezte, hallotta Isikava, hogy elrablója leteszi a földre, maga pedig lefekszik és hortyogva alszik.

Ha menekülni akar: most vagy soha! Jól hallotta, hogy pecsenyének van szánva! Azt nem tudta ugyan, hogy kinek a számára; de már biz' az körül-belől mindegy. Semmikép sem volt inyére, hogy ő legyen pecsenye, mikor ő maga soha sem evett még pecsenyét.

Feszegetni kezdte a láda födelét. Nagy örömmel tapasztalta, hogy enged. A czipelésben meglazult a kötél. Isikava kidug-

hatta a kezét, földre tette a kötelet, végre fölemelhette a födelet, kibujhatott. Nehány nagy kő hevert közel, azt bele tette a ládába, hogy Manatira a láda könnyűségéről ne vehesse rögtön észre a változást. Aztán helyre csusztatta a kötelet és el akart futni; de alig lépett néhányat, hallotta, hogy a boszorkányos asszony ásít és megmozdul.

— Jaj, ha megpillant, vissza dug a ládába!

Nem volt hová bujnia, hát fölmászott egy fára (Lásd a képet a 432. lapon.) s annak törzséhez lapulva, leskelődött. Manatira egy kis ideig még nyújtzkodott, aztán fölállt és ismét a hátára emelte a ládát.

— Jó volt pihennem, mondá. Mindjárt könnyebben czipelem a vén fukarit.

Isikava habozott, hogy mit tegyen. Haza futni is szeretett volna, de azt is szeretett volna tudni, hová vitte volna ez a boszorka fajzat. Győzött a kíváncsisága és messziről óvatosan követte Manatirát. Sokáig kapasz-

... ÓRIÁSI PÓKSEREG VOLT. (Lásd a 434. lapon.)

kodtak fölfelé; végre egy nagy szikla oldalában barlang-nyílás előtt állt meg Manatira, s ott letette a ládát. A barlangból nagy sereg hozzá hasonló alak rohant ki.

— Mit hoztál, jó királynénk?

— Pompás csemegét. Rajta vesztett a fukari, hát elhoztam, lesz két hétre pecsenyénk.

Leemelték a láda födelét.

— Hiszen csak kő van benne!

— Jaj, a gézengúz! Megszökött! No de ez nem menti meg. Fölkeressük a házában, ott csapunk nagy lakomát. Azonnal indulhatunk is, mert ime, a nap leszállt. Már levethetjük nappali csalfa alakunkat és leszünk, amik vagyunk. Szóljatok be a barlangba, induljon az egész sereg!

Hallani hallotta ezt Isikava, de ami azután történt, azt nem értette. Mert egyszerre csak eltűnt, megsemmisült Manatira és mind a többi alak. Nem látott senkit, semmit.

— Annál bizonyosabb, hogy ördögösség!

Futva futott haza és föllármázta a falut, hogy védjék meg, mert gonosz boszorkafajzat fenyegeti. Nem szerette ugyan senki a szivtelen fukarit, aki soha senkin sem segített; de a vesztét sem kívánták.

— Jól van no, hát ébren leszünk! És ha veszedelmet látsz, hát kiált, majd segítünk.

Ez alatt már besötétedett. Isikava be sem mert menni a házába, csak künn ögyelgett aggódva és figyelve. Egyszerre aztán csodálatos neszt, kapargálást hallott. Sokáig nem tudta, mire vélje? Végre látta, mi okozza s akkor ámult és ijedt csak nagyot! Itt volt már az ellenség, betört a házba, elfoglalta minden részét. Ez az óriási pók-sereg volt. (Lásd a képet a 433. lapon.) Ezer meg ezer és százezer meg millió mászott, nyüzsgött mindenütt, elepett minden falat, padlót, tetőt. Ha benn érik Isikavát, bizony hamar végeznek vele!

De hát elfuthatott, össze hívhatta a falu népét. Am ezek nem tehetek semmit. Ott voltak a falu birái is és így szóltak:

— Csoda veszedelem! És baja lehet az egész falunak, ha ez a töméntelen féreg szétmászik a többi házakba. Erről tüstént tennünk kell.

Szalmát, rőzsét, fát hordattak az Isikava háza köré és meggyújtották. Föllobogott a láng, mihamar tüzet fogott a ház is és porrá égett az egész boszorkányos pókse-
reggel együtt.

Jajgatott a fukari Isikava a háza pusztulásán, de nem igen sajnálták, hanem azt felelték neki:

— Ne lettél volna fukari, nem ért volna veszedelem!

KARÁCSONY UTÁN.

(Képpel a czímlapon.)

*Ezer mindenfélét hozott
A Karácsony anyuáda —
Nem is tudja szerit-számát
Sem Ilona, sem Gyula.*

*Egymásnak eldicsekednek,
De iriggykedés nekül.
Jó testvér a másikának
Játékain is örül.*

*Kell abroncsom? Ime, hajtsad!
Labda-ütöm kell? Nesze!
Szeretet vezérli őket
Es jó kedvöknek szesze.*

JUTALMAK KISORSOLÁSA.

ELÉRKEZTÜNK az esztendő végére, elérkezett annak is az ideje, hogy a kitűzött jutalmak kisorsoltassanak azok közt, akik a lefolyt esztendőben legszorgalmasabban buzgózkodtak a rejtvények és feladványok megfejtésében. Örömmel látom, hogy ez évben is számosan voltak olyanok, akiknek a kitartása nem ernyed el az egész hosszú esztendőn át. A legszorgalmasabbak voltak:

Kazy Péter, Fellegi Viktor, Péterfy Vilma, Poór Erna, Véghelyi Lajoska, Löw Lenke, Schuch Ilus, Bayer Anti, Mérey Dalma, Szakáll Paula, Ágfalvi Endre, Trebitsch Károly, Kövesi Jenő, Vörösmarthy Ida, Pap Lilike, Hertelendy Bandi, Materny Rózsika és Margit, Csauscher Mariska, Veress Gizi és Józsi, Szántó Olga és Ernő, Jákó Margit, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Hollós László, Nagy Lenke, Vicza és Ernő,

Ranschburg Béla, Naschitz Gyuri, Geréb Andor, Dominigg Ilonka és Erzsike, Háy Irén és Julia, Lengyel Margit és Kálmán, Csongrády Ilona és Attila, Garai Lujza és Mariska, Jurenák Gizi, Kilczer Gyula, Ybl Ida és Márta, Sinkovits Clarisse és Ilma, Somogyi Jolán és Jenő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek:

Pap Lilike, Kolozsvártt. Jutalma: »*Tengeren innen, tengeren túl*«, díszes mesekönyv, írta *Kemenczky Kálmán*, képekkel, diszkötésben.

Trebitsch Károly, Budapesten. Jutalma: »*Szigetvár és Eger hősei*«, regényes korrajz a 16-dik századból, írta *Donászy Ferencz*, számos korhű képpel, diszkötésben.

Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Felsőbányán. Jutalmuk: »*Gyula bácsi, a mesemondó*«, pompás képes mesekönyv, *Löschinger Hugó* eredeti rajzaival, diszkötésben.

A jutalom-könyveket a »*Kis Lap*« kiadóhivatala a nyerteseknek megküldi.

Forgó bácsi.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »*KIS LAP*« LXI. köt. 24-dik számában közölt rejtett foglalkozások megfejtése:

Szabó, varga (ács), timár, pék, szedő, takács, kömives, csősz, hajós, gépész, arató, buvár.

Helyesen fejtették meg: Mérey Dalma, Hertelendy Bandi, Kövesi Jenő, Fischer Lili és Ella, Jurenák Gizi, Klein Mariska és Imre, Beke Bertl és Gyula, Jákó Margit, Lukács Margit, Kaiser Jenő, Temesváry Laczika, Geréb Andor, Ledermann Simon, Fellegi Vilmos, Nyomárkay Annácska és Józsika, Bayer Anti, Tichtl Márta, Baka Béla, Komlós Magda (Magad írj! *F. b.*), Hirsch Emma, Kilczer Gyula, Szvétek Ilonka, Trebitsch Károly, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Weisskopf Aranka, Elza és Lenke, Koós Miczike, Garai Lujza és Mariska, Véghelyi Lajoska, Schnabel János és Béla, Kerekes György, Makkay István, Csépany Béla, Lengyel Margit és Kálmán, Ágfalvi Endre, Pap Lilike, Vajda Anna és László, Borhy Margit, Jurenka Irén, Szathmáry Lilly és Béla, Újhelyi Gabriella, Schuller Lajoska, Sinkovits

Clarisse és Ilma, Büchler Helénke és Jenő, Milutinovics Corina, Kiss Margitka, Naschitz György, Konya Feri, Kárpáti testv., Materny Rózsika és Margitka, Hollós László, Hertelendy Bandi, Kazy Péter, Vidonyi Ilonka és Sándor, Emerich Ella és Margit, Szántó Olga és Ernő, Ponger Józsi, Schuch Ilus. Majba Vilma, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Kohn Jenő, Weigerth Aladár.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Csépany Béla*, *Gyöngyösön*, kinek a jutalom-könyvet (»*Kis elbeszélések*«, az ifjuság számára írta *Ida néni*, számos képpel, díszes vászon-kötésben, a »*Forgó bácsi könyvtára*« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »*KIS LAP*« LXI. köt. 23-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Hirsch Emma, Komlós Magda, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Kogler Nóra, Medveczky Margitka, Gyurika és Sándorka, Trebitsch Károly, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Koós Miczike, Magassy Mariska, Sailer Gizella, Bognár György, Konya Feri, Dengl Miklós (mérnek-e ott tifeletek fekete tentát? *F. b.*), Kohn Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bár hullana ránk annyi hó, mint amennyi jókívánságtok hull évreám a karácsonyi és újévi ünnepek alkalmából. A hozzám való hűségnek és ragaszkodásnak most is annyi boldogító jeleit vettem az én szeretett kis olvasóim részéről, hogy csakis e fogyatékos sorokban a leghálásabb szívekkel viszonzhatom a ti érzelmeitek nyilvánulását. Boldog ünnepeket nektek is!

Forgó bácsi.

*

Sailer Gizella. Már az első betűnél kitalálnák, hogy Petőfi Sándor. De hála az Istennek, van még sok jelesünk, azok közül válassz. — **Baka Béla.** Már az nagyon is könnyű, fiacskám. — **Szathmáry testv.** Sándorkát is tárt karokkal fogadom. — **Löw Lenke.** Az új évben minden szerdán esti 6—8. — **Bende Kristóf.** A karácsonyfa-gyújtás kedves szokása voltaképpen pogány eredetű. A német őskor »Jul klap«-ünnepéből származott el ide mihozzánk. Angliában még ma sem szokásos, Franciaországban is csak újabban kezd divattá válni. — **Schuch Ilus.** Mostani rejtvényeidet is szabatosan szerkesztetted meg, csak hogy ezek is szerföltött könnyűek. — **B. N.** Ha angyalfiába nem is, de épp kapóra, újévre ottan lesz. A mostani küldeményt is besoroztuk. A régi sorát várja, tehát nem vezett el. — **Gf. Hunyady**

Ferencz és kisasszonya. Majd csak elő kerülnek a régi kedvenczek is. A szíves érzelmeket viszonzom. — **Emerich testv.** A feladás zavaros, a költő pedig nincs megnevezve. — **Fehér Margitka.** Versikéden jót mulattam. Van abban nem egy találó vonás, csak hogy a verstan szabályaival egy csöppet sem törődik. Pedig ennek híjával a vers nem vers. — **Konya Feri.** Vagy elveszhetett a leveled a postán, ami bizony megesik; vagy pedig téptett szélű papírosra irtál, mint most is. — **Naschitz György.** A kiadó-hivatalhoz fordulj; leveledbe zárd be a ezimszalagot s a postai küldésre a 20 fillért. — **Scheiber Etelka.** Orvendek örömdönek. — **Dumtsa Dömötör.** Szívesen látlak. — **Brunberg Károly.** Mindenek előtt olvasható, tiszta írásra kell törekedned. Hiszen még a nevedet sem bírom kibetűzni az elhányt soraidból. — **Tornóczy Katicza.** Nagyon késleltette a megjelenést, azért is szűnt már meg nagyon régen. Kéréseddel a kiadó-hivatalhoz fordulj. — **Majba Vilma.** Mentül előbb értesüljek teljes fölépülésedről. Bár jó szíved szerint folyt volna le mindenütt a világon a Karácsony estéje! — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ybl Mártha (Csesztve, Balassa-Gyarmat) levelezni óhajt *Szöke* Emikével és *Timár* Erzsikével. — *Szathmáry Lilly* (Budapest, I. Uri-utca 45.) *Ybl* Mártával és *Szathmáry Béla* (Budapest, ugyan-ott) *Medveczky Gyurikával*.

ROVÁS.

R. B.-nak elhányt írásu levelét, már a neve olvashatatlansága miatt is, nem vehetem figyelembe.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1902-dik évi folyamára.

(A „Kis Lap” 62-dik kötetére.)

AZ IMMÁR végére hajló esztendővel végéhez közeledik a »Kis Lap« most folyó kötete is, és az új évben követni fogja az újabb kötet, a »Kis Lap« **hatvankettedik** kötete.

Megtartva az immár évtizedek óta anynyira kedvelt beosztást, az új kötet első számában hosszabb elbeszélés meg-

indulni. Melléje sorakoznak minden számban kisebb **beszélyek és mesék** legtöbbször művészi rajzok kíséretében, ugy-szintén ismeret-terjesztő cikkek és **költemények**, mindig rajzokkal. Minden szám közöl továbbá elme-élesítő rejtvényt, melynek megfejtői közt hetenként értékes **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig a leg-szorgalmasabb megfejtők számára külön jutalom-kisorsolás következik. **Forgó bácsi postája** választ és felvilágosítást ad a kis olvasók minden érdemes kérdésére, a **Jó Szív** rovata pedig folyvást nyitva áll a jótékony-ság gyakorlására.

A jövő évre is érvényben marad a

rendkívüli kedvezmény,

melyet az áldozatkész kiadó Athenaeum-társaság nyújt a »Kis Lap« előfizetőinek: minden **félévi előfizető ingyen kap egy értékes könyvet**, melyet maga választ tetszése szerint a »Kis Lap«-ban közzé tett bő könyvjegyzékből.

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetési pénzek, korona-értékben, legczélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« *kiadó-hivatalához* (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« *kiadó-hivatala.*

